

Kop.

Kärleksvisa.

1. Jag gick mig ut i gröna lunden,
för att höra uppå fågelsången.
Det var så härligt uti naturen,
och vinden spelade fötjinsande.
2. Tygt fåglar alla, tygt val jag hörd.
Det var väl vännen, som sig sakta rörd,
det var väl vännen, som sig sakta smygde
bland gröna mossor och blomster små.
3. Stäm upp fiolen, låt sången ljuda!
Kom vid min sida, jag vill dig ljuda.
Vem har dig lockat, vem har dig härrat,
och varför kommer du så sent i kväll?

4. Uppå din fråga jag genast svarar,
 för lille vännen jag ej stegen sparar.
 Du må ju se, att jag endast kommer.
 Förlåt, min älskade, jag kommer sent.
5. Min far och mor har mig strängt förmanat,
 att jag skall säga mina ord tillbaks.
 Du må ej skänka ditt unga hjärta
 åt en så fattig flicka, som hon är.
6. Men aldrig har jag mina ord tillbaks,
 ej heller lille vännen jag försakar.
 Fast hon är fattig, är hon uppriktig.
 En ärlig fattigdom jag ej förstår.

7. Hör du, minsann, som du vill lyda,
skall du genast uppå dörren smyga.
Du får ej äro bland dina syskon,
om du ej lyder föräldrars råd.

8. Adjo min fader, adjo min moder,
adjo min syster och min lilla broder.
Nu reser jag till den kära vännen,
som jag har älskat så innerlig.

